

KARIN PETERS

De zoon van Sofie

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Toen Sofie Berkhorst voor het eerst thuiskwam met haar nieuwe vriend Jean Luc van Schagen, was haar twee jaar oudere zus Linde stomverbaasd. Jean Luc was niet het type waar Sofie gewoonlijk mee optrok. Bovendien was hij heel wat ouder, en op die leeftijd – Sofie was net achttien jaar – maakte dat nogal een verschil. Evenals haar ouders, Ine en Paul Berkhorst, ging ze er echter van uit dat het tijdelijk zou zijn. Sofie was immers nog veel te jong om zich te binden. Ze was rusteloos en wisselde nogal eens van vriendje. Maar dit bleek anders te zijn. Buiten Jean Luc bestond er niets en niemand meer voor Sofie. ‘Ze lijkt wel verslaafd,’ zei haar vader, niet vermoedend hoe deze opmerking later op zijn dochter van toepassing zou zijn.

Jean Luc leek even verliefd te zijn als Sofie. Soms had Linde gewoon een beetje last van jaloezie als ze die twee samen zag. Niet dat ze zelf geen vriendjes had, maar ze wist

zeker dat ze nog nooit dergelijke overrompende gevoelens had gekend als Sofie.

Ze verdacht Jean Luc er van dat zijn ijdelheid gestreeld werd door de aanbidding van een achttienjarige. Hij was zelf al vijftwintig. Sofie bestormde hem met haar genegenheid, luisterde naar elk woord dat uit zijn mond kwam of het gesmolten goud was.

Soms probeerde moeder Ine met haar dochter te praten, zei haar dat ze nog eens wat verder moest rondkijken. Er waren meer mannen, en genoeg van haar eigen leeftijd.

Jean Luc had een baan als reisleader en deed een studie Spaans, terwijl Sofie nog niet eens haar havodiploma had gehaald. Ze vond dit niet nodig, omdat ze toch alleen maar bij Jean Luc wilde zijn. 'Er is niemand zoals hij en we gaan toch gauw samenwonen,' zei ze stellig.

Ine zuchtte dan maar eens en hoopte van harte dat Jean Luc verstandiger zou zijn. Dat was hij echter niet.

Sofie haalde op het nippertje haar diploma en zocht direct werk. Ze kwam terecht in een kledingboetiek, waar ze met haar mooie figuurtje en roodbruine krullen direct de aandacht trok van een dame die een modellenbu-

reau leidde.

Sofie kreeg af en toe werk als model, waarmee ze goed verdiende. Maar toen kwam de dag dat ze niet langer wilde wachten. Er was een flat vrij boven het reisbureau waar Jean Luc werkte en ze zouden gaan samenwonen.

Ten einde raad vroeg Ine haar oudste dochter: 'Praat jij eens met haar. Ze is veel te jong, dit kan nooit goed gaan. Met dat werk van haar en Jean Luc die veel op reis is.'

Hoewel Linde wist dat het weinig zou uithalen, ging zij op een avond naar Sofies kamer. Haar zus lag al in bed, maar kwam snel overeind. 'Waar heb ik dit bezoek aan te danken?'

'Ik zie je haast nooit,' zei Linde, wat de waarheid was. Ze had haar eigen vriendenkring en sinds Jean Luc in Sofies leven was gekomen, was er veel veranderd. Linde werkte op een advocatenkantoor en deed intussen een studie rechten.

'Ik hoorde dat je serieuze plannen hebt met Jean Luc,' begon ze.

'Dat heb ik al zolang ik hem ken.'

'Denk je niet dat het beter is nog wat te wachten met samenwonen?'

'Waarom? We weten dat we altijd bij elkaar

blijven. Heeft mam je gestuurd?’

‘Ze maken zich zorgen. Je bent pas achttien.’

‘Hoor eens, ik weet heel goed hoe oud ik ben.’

‘Net volwassen.’

‘Alsjeblieft, zeg. Gedraag je nou niet als een bejaarde tante. Wij houden van elkaar en ik heb ergens gelezen dat je geluk moet grijpen als het voor je deur ligt. Ik hoop dat jij dat ook eens ervaart. Maar ja, je lijkt alleen uiterlijk op mij. Jij zou nooit zo volledig voor een man gaan.’

Linde dacht dat haar zusje wel eens gelijk kon hebben wat dat laatste betrof. Hoewel ze soms een beetje jaloers was op de wijze waarop Sofie in het leven stond, zou zij zichzelf nooit zo aan iemand kunnen overgeven.

‘Ik hoop dat je zo gelukkig blijft,’ zei ze, wat ze van harte meende. Ze hield van haar zusje en dat was ook de reden waarom ze Jean Luc zoveel mogelijk uit de weg ging. Want hij bezorgde haar iedere keer hartkloppingen. Toen haar moeder vroeg of ze ook eens met Jean Luc wilde praten, weigerde ze eerst. Maar toen ze hem een keer alleen in de tuin trof, begon ze er toch over. ‘Wil je echt

gaan samenwonen of is Sofie degene die door-drijft?’ begon ze plompverloren.

‘Wat denk je? Dat ik mij tot iets laat dwingen wat ik niet wil?’

Nee, dat dacht ze eigenlijk niet. ‘Jij bent ouder en wordt geacht verstandiger te zijn. Sofie is nog bijna een kind.’

‘Vergis je niet. Maar ik ben het met je eens, er moet iemand op haar letten. Daarom is dit de beste oplossing.’

‘Oplossing? Houd je van haar?’

Hij keek haar doordringend aan en ze kreeg een kleur. Even wilde ze zich aan iets vasthouden, ze leek te wankelen op haar benen. Maar het moment ging voorbij en toen merkte ze pas dat Jean Luc haar bij de arm hield. ‘Ik houd van haar,’ zei hij ernstig. ‘En daarin ben ik niet de enige. Je zus is een geliefd persoontje en als ik haar wil behouden, zal ik op haar moeten passen.’

‘Jean Luc, ze is stapelgek op je,’ protesteerde ze.

‘Dat weet ik,’ beaamde hij rustig. ‘Ik ben bijna een obsessie voor haar.’ Hij legde zijn hand tegen haar wang. ‘Maar wat er ook gebeurt, jij zult er altijd voor haar zijn, niet-waar?’

Hij glimlachte even en liep toen van haar weg. Wat bedoelde hij? Vertrouwde hij Sofie niet? Was hij bang dat ze hem ontrouw zou worden? Dat was immers ondenkbaar. Als zijzelf in haar schoenen stond... Ze duwde die gedachte onmiddellijk weg. Ze mocht hem, maar meer ook niet. En zelfs daar was ze nog niet eens zeker van.

Jean Luc en Sofie woonden binnen twee maanden samen. Het leek goed te gaan tussen die twee en Linde stond intussen wat milder tegenover Jean Luc. Toen zijzelf een appartement vond, hielp hij haar met verhuizen. Hij was handig, deed allerlei karweitjes voor haar en het gebeurde zelfs dat ze samen aan het schilderen waren. Samen legden ze ook laminaat. Ze praatten veel samen, over haar werk en studie en hij vertelde over zijn reizen. Soms was Sofie er ook bij. Ze bladerde dan wat in een tijdschrift, voerde lange telefoon-gesprekken en kroop dicht naast Jean Luc zodra hij even zat.

Op een avond toen Jean Luc bezig was haar badkamer van nieuwe tegels te voorzien, zei Linde: 'Je bent onbetaalbaar. Je hebt zoveel voor me gedaan, terwijl ik nooit zo aardig tegen je was.'

Hij stond op en keek haar met zijn bruine ogen doordringend aan. ‘Misschien deed ik het om in een goed blaadje te komen. En ik houd natuurlijk van je.’

Ze hapte naar adem. Hij kon niet bedoelen wat ze dacht. Hij glimlachte. ‘Maar dat weet je immers al lang, Linde. En als ik een schurk was, had ik al lang geprobeerd je te verleiden.’ Hij deed een stap, legde zijn handen op haar schouders en trok haar naar zich toe. Het was een kus die broederlijk begon maar eindigde als een soort explosie. Ze probeerde hem weg te duwen, eerst omdat ze aan Sofie dacht en daarna omdat ze niet meer aan haar dacht. ‘Sofie...’ bracht ze eindelijk uit.

Hij liet haar abrupt los. ‘Je hebt gelijk. Ik heb gezworen dat ik zoiets als dit niet zou laten gebeuren. Ik meende dat de gedachte aan Sofie sterk genoeg zou zijn...’

‘Maar dat is dus niet zo. Houd je niet meer van haar?’ vroeg Linde zacht.

‘Natuurlijk wel. In elk geval zoveel dat ik haar geen verdriet wil doen. Jij bent zoveel sterker dan zij.’

Dat denk je maar, dacht Linde. Ik zou me het liefst in je armen willen storten.

‘Sofie is in verwachting,’ zei hij dan. Ze

kon hem alleen aankijken.

Eindelijk zei ze: 'Had maar niets gezegd en gedaan. Je moet nu niet meer komen, Jean Luc.'

'Die paar klusjes maak ik nog wel even af. Je hebt gelijk, ik had dit niet mogen doen. Maar ik kan niet zeggen dat ik er spijt van heb.'

Hij draaide zich van haar af en ging verder met betegelen. Ze keek naar zijn vaardige gebruide handen. Hij was van haar zusje en over niet al te lange tijd de vader van Sofies kind. Hoe kon ze het verdragen nu ze dit wist?

Enkele maanden later had Linde een vaste vriend gevonden in Jack Verpoorte. Hij was een serieuze jongeman. Hij werkte op een makelaarskantoor. Vanaf het begin vroeg Linde zich af of zij nu echt verliefd was. Het was niet zoals bij haar zusje, dat wist ze heel zeker.

Toch, toen Jack haar vroeg te gaan samenwonen stemde ze toe. Het was zo gemakkelijk, ze konden goed met elkaar overweg. Bovendien had ze iemand nodig. Zeker sinds ze wist hoe Jean Luc over haar dacht. Ze voelde

zich nu veiliger.

Van begin af aan liep het niet echt goed tussen Sofie en Jack. Hij vond haar zusje lichtzinnig; ook was ze in de tijd van haar zwangerschap erg labiel.

Jean Luc moest in die periode enkele malen op reis en dan kwam Sofie soms bij hen. Jack kon maar met moeite zijn tegenzin verbergen. Maar aangezien haar ouders bezig waren met een huis in Frankrijk en er over dachten daar permanent te gaan wonen, kon Sofie verder nergens heen. En zonder Jean Luc voelde ze zich maar half, zoals ze het uitdrukte. 'Ze moet nodig volwassen worden,' mopperde Jack.

Toen Robin werd geboren, was Jean Luc gelukkig thuis. Hij was enorm blij met zijn zoon en legde Sofie in de watten, zoals Jack het noemde. Maar het onvermijdelijke moment kwam dat hij weer op reis moest. Sofie was in het begin nog wel eens mee geweest, maar sinds haar zwangerschap en na de komst van Robin was dat niet meer voorgekomen. Ze had haar werk ook opgezegd, omdat ze meende dat ze haar oude figuur toch niet meer terug zou krijgen. Ze verwaarloosde zichzelf. Het leek of ze geen energie had om goed voor